

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 23/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **AUTO ROTOS – ROZBORA s. r. o.**, Račianska 184/B, Bratislava, zastúpeného **LEGAL & CORP s. r. o.**, Gajova 11, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sfk/50/2022 z 29. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Sfk/50/2022 z 29. júna 2023. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil najvyššiemu správne mu súdu na ďalšie konanie a priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnu žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100302/1/4781/2014/1042 z 8. januára 2014, ktorým finančné riaditeľstvo potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“) č. 9104405/5/4412617/2013/Sia z 2. októbra 2013.
3. Uvedenými daňovými rozhodnutiami správca dane a finančné riaditeľstvo sťažovateľovi na základe výsledkov daňovej kontroly a vyrubovacieho konania určili rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie august 2010 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vo výške 15 279,99 eur. Z rozhodnutia správcu dane vyplýva, že sťažovateľ

mal porušiť zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) tým, že k dodaniu zdaniteľného obchodu po materiálnej stránke v obchodnom reťazci spoločností [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (subdodávateľa), [REDAKOVANÉ], a sťažovateľa reálne nedošlo. Sťažovateľ preto nepreukázal splnenie hmotnoprávnej podmienky odpočtu DPH spočívajúcej v dodaní služieb dodávateľom deklarovanej na faktúre, čím porušil § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH. Z rozhodnutia finančného riaditeľstva vyplynulo, že okrem spochybnenia uskutočnenia deklarovanych obchodov v zmysle predložených faktúr sťažovateľ nepreukázal, že plnenie použil na svoju ekonomickú činnosť, zhodnocovanú nehnuteľnosť nemal v nájme, jej vlastníkom bola spoločnosť AUTO ROTOS s. r. o., sťažovateľ ani nepredložil zmluvu o výpožičke, ktorej existenciou argumentoval v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane.

4. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 6S/55/2014-119 zo 6. júla 2016 žalobe vyhovel a zrušil rozhodnutie finančného riaditeľstva s tým, že v preskúvanom konaní nebolo relevantným spôsobom spochybnené, že dodávky (zdaniteľné obchody) prebehli tak, ako sa uvádza na predmetných faktúrach. Žalované finančné riaditeľstvo podalo proti kasačnému rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie so závermi, že sťažovateľ síce predložil formálne doklady preukazujúce uskutočnenie zdaniteľných obchodov, tieto ešte samej osebe nepreukazujú splnenie hmotnoprávných podmienok uvedených v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a v § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH. V rámci preverovania celého obchodného reťazca (t. j. sťažovateľov priamy dodávateľ, ako aj jeho subdodávateľa) bola spochybnená existencia tovaru a služieb na začiatku reťazca (u subdodávateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), preto tieto plnenia nemohli byť dodávané ďalej v dodávateľskom reťazci v roku 2010 tak, ako deklaroval sťažovateľ, pričom tento nepredložil dôkazy, ktoré by boli spôsobilé odstrániť pochybnosť správcu dane o reálnom uskutočnení zdaniteľného plnenia, z ktorého si uplatňoval nárok na odpočet DPH.

5. Po vrátení veci krajskému súdu tento viazaný právny názorom kasačného súdu správnu žalobu sťažovateľa zamietol rozsudkom č. k. 2S/131/2021-298 z 27. októbra 2021. Sťažovateľ napadol tento rozsudok kasačnou sťažnosťou, v ktorej argumentoval, že daňové orgány nepreukázali, že zdaniteľné obchody vôbec neprebehli, dôkazné bremeno teda zaťažovalo správcu dane s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) vo veci C-80/11 Mahagében a Dávid. Pre posúdenie nároku na odpočet DPH nebola relevantná ani skutočnosť, že nehnuteľnosť, na ktorej sa mali zdaniteľné obchody uskutočniť, nebola vo vlastníctve sťažovateľa, pretože túto nehnuteľnosť vlastnila spoločnosť personálne prepojená so sťažovateľom, tento ju mohol bezodplatne využívať a vynaložené investície mohol použiť na svoju podnikateľskú činnosť. Sťažovateľ požiadal o predloženie veci na rozhodnutie súdneho dvora z dôvodu ustálenia otázky zodpovednosti daňového subjektu za podvodné konanie zmluvného partnera (dodávateľa) pri zdaniteľnom plnení zakladajúcim nárok na odpočet DPH. Predloženie veci na účely zodpovedania prejudiciálnej otázky navrhoval aj v konaní pred krajským súdom, ktorý o tomto návrhu sťažovateľa ani nerozhodol. Sťažovateľ argumentoval aj rozhodnutiami súdneho dvora (C-154/20 Kemwater ProChemie, s.r.o.) a rozhodnutím najvyššieho správneho súdu sp. zn. 3Sžfk/15/2020 z 30. júna 2022 publikovaným aj v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pod č. 23/2022, ktorým sa prihlásil k aktuálnej judikatúre súdneho dvora (C-610/19 Vikingo).

6. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol. V podstatnom uviedol, že subjekt, ktorý si chce odpočítať DPH, má dve povinnosti, a to povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenie dokázať. Povinnosť tvrdiť spočíva v samotnom uplatnení práva na odpočet DPH za splnenia zákonom stanovených podmienok a následne povinnosť dokázať svoje tvrdenie vyjadruje dôkazné bremeno daňového subjektu. Správca dane tiež nesie dôkazné bremeno, ktoré unesie len v prípade, že dokáže vážny a dôvodný nesúlad skutočnosti s účtovníctvom daňového subjektu. Aby správca dane svoje dôkazné bremeno uniesol, je nutné, aby identifikoval konkrétne skutočnosti, ktoré vzbudzujú jeho pochybnosti o tvrdeniach daňového subjektu. V prípade sťažovateľa bolo odmietnutie práva na odpočet DPH založené na troch skutočnostiach: 1. spochybnenie subdodávateľskej časti obchodného reťazca, 2. absencia dôkazov potvrdzujúcich prepravu stavebného materiálu na miesto realizácie zdaniteľných služieb a 3. nepreukázanie použitia prijatých zdaniteľných plnení na účely jeho podnikateľskej činnosti.

7. V súvislosti s poukazom na rozhodnutie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 3Sžfk/15/2020 z 30. júna 2022 najvyšší správny súd uviedol, že sa stotožňuje s jeho záverom, že nie je možné rozširovať dôkazné bremeno daňového subjektu o skutočnosti nachádzajúce sa vo sfére dodávateľa (resp. subdodávateľov). V tomto prípade ale spochybnenie deklarovaného dodávateľa nebolo jediným dôvodom odmietnutia odpočtu DPH, sťažovateľ nepreukázal svoje tvrdenia o oprávnenosti zhodnocovania nehnuteľnosti, resp. o oprávnenosti jej bezodplatného užívania a následného použitia na dosahovanie ekonomickej činnosti. Vzhľadom na okolnosti prejednávaného prípadu podľa kasačného súdu nebolo vylúčené, že by medzi sťažovateľom a vlastníkom nehnuteľnosti – skladu mohla existovať zmluva o výpožičke, z ktorej by sťažovateľ odvodzoval svoje užívacie právo. Stále však platí, že daňový subjekt (sťažovateľ) je povinný uniesť svoje dôkazné bremeno v rozsahu preukázania takejto skutočnosti (v spojitosti s využitím prijatého zdaniteľného plnenia na svoju ďalšiu ekonomickú činnosť). Samotná hypotetická a ničím nepodložená úvaha o užívanom práve sťažovateľa však nie je dostatočným dôkazom o splnení tejto hmotnoprávnej podmienky odpočtu DPH. Následkom toho bol sťažovateľovi zákonne odmietnutý odpočet DPH z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, že boli splnené hmotnoprávne podmienky odpočtu DPH. Vzhľadom na uvedené bola kasačná sťažnosť posúdená ako nedôvodná. K nepredloženiu veci súdnemu dvoru na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke uviedol, že správny súd o tomto návrhu rozhodol samostatným výrokom, otázka formulovaná sťažovateľom navyše už v judikatúre súdneho dvora vyriešená bola (C-610/19 Viking) a týmto záverom zodpovedajú aj závery kasačného súdu a správneho súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, a to z dôvodov, že

a) sťažovateľ síce uniesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania uskutočnenia zdaniteľného obchodu, najvyšší správny súd však pri závere o nepreukázaní použitia plnenia na dosahovanie vlastnej ekonomickej činnosti ignoroval výpoveď konateľa sťažovateľa o tom, že zhodnotenú nehnuteľnosť používa na vlastnú ekonomickú činnosť, pričom spochybnenie tejto skutočnosti nebolo nikdy predmetom administratívneho konania a prekvapivo sa tento argument objavil až

vo vyjadrení žalovaného k podanej správnej žalobe. Nepreukázanie vlastníckeho, resp. iného vzťahu k nehnuteľnosti nezodpovedá obsahu administratívneho spisu, konateľ vlastníka v zmysle zmluvy o výpožičke udelil súhlas na použitie jeho nehnuteľnosti na podnikateľskú činnosť sťažovateľa. Postup najvyššieho správneho súdu porušuje aj doktrínu legitímneho očakávania, ktorej účelom je garancia čitateľnosti správania orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie;

b) vzhľadom na intenzitu porušenia označeného základného práva požaduje sťažovateľ primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu ako kasačného súdu v systéme správneho súdnictva, ktorý je podľa názoru sťažovateľa arbitrárny a svojvoľný.

10. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu alebo iného orgánu verejnej moci nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu a inú právnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

11. Ústavný súd už konštatoval, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

12. Odôvodnenia rozhodnutí všeobecných (správnych) súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných (správnych) súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. IV. ÚS 350/09, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022). Vzhľadom na uvedené právne názory ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti a vecného prieskumu námietok sťažovateľa preskúmal rozsudok krajského súdu a napadnutý rozsudok ako integrálny celok.

13. Sťažovateľ v zásade namieta rozsudok najvyššieho správneho súdu z dôvodu, že nepriznanie nároku na odpočet DPH odôvodnil tým, že sťažovateľ nepreukázal použitie vynaložených

prostriedkov na vlastnú ekonomickú činnosť. Tento argument pritom podľa jeho názoru správca dane nespochybňoval a prvýkrát bol formulovaný až v konaní pred správnym súdom, pričom zároveň tento záver odporuje aj obsahu administratívneho spisu.

14. K uvedenej námietke ústavný súd poukazuje na bod 11 rozsudku krajského súdu, kde je uvedené, že „konateľ žalobcu nepredložil správcovi dane žiadne stavebné povolenie na výstavbu zateplenej haly multifunkčného dvojskladu, ale pri ústnom pojednávaní dňa 12.03.2013 (o ktorom bola spísaná zápisnica č. 91044/5/944181/2013/Sia) sa vyjadril, že zateplená hala multifunkčného dvojskladu je tá istá ako budova označená písmenom B s názvom sklad klampiarskych dielov, ktorá bola postavená v roku 2004, vrátane inžinierskych sietí, protipožiarnych a ďalších dverí, osvetlením, kúrením. Stavebníkom bola spoločnosť AUTO ROTOS s.r.o. a táto spoločnosť ju má zapísanú na liste vlastníctva č. ■■■■■. Spoločnosť AUTO ROTOS – ROZBORA s.r.o. predmetnú nehnuteľnosť nemá vo vlastníctve a nemal ju ani v nájme, a preto prijaté zdaniteľné plnenia nepoužil ani na účely svojej podnikateľskej činnosti.“

15. Ďalej v bode 3 napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu je uvedené, že rozhodnutie finančnej správy bolo založené jednak na spochybnení uskutočniteľnosti plnenia v zmysle predložených faktúr, ktorá spočívala jednak v pochybnostiach o osobe subdodávateľov, ako aj v absencii skutočností preukazujúcich prepravu stavebného materiálu v súvislosti s vykonávanými stavebnými prácami, ako aj na nepreukázaní použitia zdaniteľného plnenia na podnikateľské účely sťažovateľa, keďže nebol vlastníkom stavby, jej nájomcom a nepredložil ani zmluvu o výpožičke.

16. Z podanej ústavnej sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ už v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane vyslovil, že pre vznik nároku na odpočet DPH je irelevantné, že nebol vlastníkom dotknutej nehnuteľnosti, pretože tieto priestory užíval so súhlasom majiteľa, teda došlo k ich využívaniu v rámci jeho ekonomickej činnosti. Správca dane nevyčítal daňovému subjektu nevykonávanie činností v predmetnej nehnuteľnosti a tiež nebola spochybnená existencia vykonaných stavebných prác. V podnikateľskej praxi malo byť bežné, že medzi spriaznenými osobami možno vykonávať technické zhodnotenie cudzieho majetku, ak si vlastník stavby na účely dane z príjmu neuplatnil odpisovanie tohto zhodnotenia, odpisovanie si uplatňuje oprávnený užívateľ. Sťažovateľ k tomuto uvádza, že odvolací orgán na túto jeho námietku vôbec nereagoval.

17. V správnej žalobe sťažovateľ argumentoval, že uskutočnenie zdaniteľných obchodov bolo riadne preukázané nielen predloženými faktúrami, ale aj čestnými vyhláseniami konateľa subdodávateľských spoločností, ktorý vyhlásil, že faktúry vystavené od 1. januára 2010 do 31. marca 2010 boli riadne vystavené, deklarované práce zrealizované a tovar riadne dodaný, zdaniteľné plnenia v nich uvedené boli uskutočnené a daň bola priznaná a odvedená, k čomu správca dane namietal, že obe subdodávateľské spoločnosti nepodali za zdaňovacie obdobie roku 2010 daňové priznanie, ich konateľ má zrejme status bezdomovca, nedisponovali personálnym substrátom na uskutočnenie deklarovaných prác, čo však ale podľa sťažovateľa nestačilo na spochybnenie dodania prác, pretože v súlade s judikatúrou súdneho dvora sťažovateľ nemôže preukazovať okolnosti mimo jeho sféru, resp. nemôže niesť zodpovednosť za nesplnenie povinností iných obchodných spoločností. Daňový subjekt nemá zákonné prostriedky na sledovanie procesov svojich dodávateľov a stavu ich účtovných a daňových evidencií s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. Sžf 1/2010.

18. Správny súd v poradí druhom rozsudku okrem spochybnenia reálnosti uskutočnenia deklarovanych obchodov poukázal aj na zistenia správcu dane, že stavebné povolenia na výstavbu haly boli vydané v prospech spoločnosti AUTO ROTOS s. r. o., ktorá má objekt aj vo svojom vlastníctve, čo je subjekt odlišný od sťažovateľa, hoci personálne prepojený, z čoho správca dane vyvodil, že sťažovateľ predmetnú nehnuteľnosť nemal vo vlastníctve a nemal ju ani v nájme, preto prijaté zdaniteľné plnenie sťažovateľ nepoužil na účely svojej podnikateľskej činnosti (body 69 až 72 rozsudku krajského súdu).

19. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že argument o spochybnení použitia prijatých plnení na ekonomickú činnosť sťažovateľa bol prekvapivým, tento záver bol zachytený správcou dane (porov. bod 11 rozsudku správneho súdu), nachádzal sa aj v rozhodnutí finančného riaditeľstva (porov. bod 3 napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu), sťažovateľ na túto okolnosť reagoval aj v odvolaní podanom proti rozhodnutiu správcu dane. Správny súd, ako aj kasačný súd následne túto argumentáciu prevzali do svojich rozhodnutí, pričom namietanie tejto skutočnosti ako dôvodu nezákonnosti rozhodnutia žalovaného v správnej žalobe absentuje.

20. Najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku síce vyslovil, že od sťažovateľa nebolo možné žiadať preukazovanie skutočností mimo jeho sféry s poukazom na rozhodnutie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 3Sžfk/15/2020 z 30. júna 2022, avšak poukázal na ďalší dôvod uvádzaný správnymi orgánmi, pre ktorý mu právo na odpočet DPH nebolo priznané a ktorý sťažovateľ ani relevantne nespochybnil, a to nepreukázanie oprávnenosti zhodnocovania nehnuteľnosti, resp. oprávnenosti jej bezodplatného užívania a následného použitia na dosahovanie ekonomickej činnosti. Z pohľadu ústavného súdu je preto rozsudok najvyššieho správneho súdu ústavne udržateľný, zrozumiteľne a dostatočne objasňuje podstatné aspekty rámcujúce právnu vec sťažovateľa a zodpovedá aj judikatúre súdneho dvora [uznesenie súdneho dvora vo veci C-610/19 z 3. septembra 2020, ods. 43, 49: «Pokiaľ ide o hmotnoprávne požiadavky, z článku 168 písm. a) smernice 2006/112 vyplýva, že na priznanie uvedeného práva je potrebné, aby jednak dotknutá osoba bola „zdaniteľnou osobou“ v zmysle uvedenej smernice, a jednak, aby tovary alebo služby, na základe ktorých vzniká právo na odpočítanie DPH, zdaniteľná osoba využívala na výstupe pre potreby svojich vlastných zdaniteľných transakcií a aby tieto tovary alebo služby na vstupe dodala alebo poskytla iná zdaniteľná osoba... ak sa dodania tovaru, o ktoré ide v konaní vo veci samej, skutočne uskutočnili a spoločnosť Vikingo tieto tovary použila na výstupe pre potreby svojich vlastných zdaniteľných transakcií, nemožno jej v zásade zamietnuť právo na odpočítanie dane (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. decembra 2012, Bonik, C-285/11, EU:C:2012:774, bod 33 a uznesenie zo 16. mája 2013, Hardimpex, C-444/12, neuvverejnené, EU:C:2013:318, bod 22).»].

21. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

22. Námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti takto neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2024

Libor Duľa
predseda senátu